

DE TERRASSEN VAN MEUDON

**De lucht is stil: op eindloos verre heuveln
Strekt zich de stad in blond en rozig licht -
Ik wend mij om waar lachen klinkt en keuveln:
Daar kust een knaap een blank en zoet gezicht.**

**Ik zie omlaag: in vaste en strenge perken
Sombert rondom een kom een herfstge tuin.
Ik zie omhoog: een koepel, zwaar van zerken,
Stijgt, sterrenwacht, hoog boven de bomenkruin.**

**Op trapgesteenten, broklig, maar gebleven,
Blijf ik dan peinzend en in weemoed staan, -
Want dode dingen zijn die langer leven
Dan wij die werden, welken en vergaan.**

Uit de lage landen bij de zee (1904)